

Davignon-rapporten

Første del.

1. Stats- og regjeringssjefene samlet til møte i Haag 1. og 2. desember 1969 ga utenriksministrene i de europeiske fellesskaps medlemsland i oppdrag «å vurdere den beste måten å oppnå framgang på når det gjelder politisk samling, med tanke på utvidelsen» av de europeiske fellesskap.

2. Under utføringen av dette oppdrag har ministrene søkt å handle i samsvar med ånden som hersket under utformingen av Haag-kommuniket. I dette kommunike slo stats- og regjeringssjefene bl. a. fast at den europeiske oppbygging i og med overgangen til Fellesmarkedets slutfase nå var kommet «til et historisk vendepunkt», de understreket at «de europeiske fellesskap forblir den opprinnelige kjerne som har vært utgangspunktet for utviklingen og videreføringen av europeisk enhet», og de ga uttrykk for sin faste beslutning om å «forbedre veien for et forenet Europa som kan påta seg sine forpliktelser i morgendagens verden og yte et bidrag i samsvar med sine tradisjoner og sin misjon.»

3. Stats- og regjeringssjefene la vekt på å gi uttrykk for «den felles overbevisning at dersom denne enestående europeiske kilde til utvikling, framskritt og kultur, til sikring av likevekt i verden og vern om freden skal trygges, er det absolutt nødvendig med et Europa sammensatt av stater som med sine ulike nasjonale særtrekk likevel er forenet i felles avgjørende interesser, et Europa som er sikker på sin innbyrdes samhörighet, tro mot sine vennskapsbånd med land utenfor Europa og som er seg sin oppgave bevisst når det gjelder å fremme internasjonal avspenning og mellomfolkelig forståelse, i første rekke mellom nasjonene på hele det europeiske kontinent.»

4. Det forente Europa, som er klar over det ansvar det har på grunn av sin økonomiske utvikling, industrielle styrke og leve-

standard, har til hensikt å øke sin innsats for utviklingslandene, med sikte på å etablere mellomfolkelige forbindelser bygget på tillit.

5. Det forente Europa må bygge på en felles arv av respekt for friheten og menneskerettighetene og vil samle demokratiske stater med fritt valgte nasjonalforsamlinger. Dette forente Europa forblir det fundamentale mål som må nås så snart som mulig, med grunnlag i folkenes politiske vilje og regjeringenes avgjørelser.

6. Ministrene har derfor vært av den oppfatning at for å ta hensyn til kontinuiteten og være i pakt med den politiske målsetting i Europaopplegget som begge så sterkt ble understreket av Haag-konferansen, må deres forslag bygge på tre forhold:

7. For det første: En bør, i overensstemmelse med ånden i innledningen til Paris- og Roma-traktatene, konkretisere den vilje til politisk samling som kontinuerlig har bidratt til framskrittene innen de europeiske fellesskap.

8. For det andre: Iverksettningen av en felles politikk som allerede er vedtatt eller i ferd med å bli vedtatt på ulike områder, forutsetter en tilsvarende utvikling på det rent politiske plan med henblikk på å framskynde det tidspunkt da Europa vil kunne tale med én stemme. Derfor er det viktig at oppbyggingen av Europa fortsetter videre trinn for trinn, og at en etterhvert utvikler den metode og de virkemidler som best egner seg når det gjelder å muliggjøre felles politisk handling.

9. For det tredje: Europa må forberede seg på å utøve det ansvar som det på grunn av sitt styrkede samhold og sin voksende rolle i verden både er forpliktet og nødt til å påta seg.

10. Den nåværende utvikling innen de europeiske fellesskap gjør det nødvendig for medlemsstatene å utvide det politiske

samarbeid dem imellom og i første omgang å skaffe seg midlene til å harmonisere sine synspunkter når det gjelder internasjonal politikk.

Det er således blitt klart for ministrene at det er når det gjelder å bringe overensstemmelse mellom de forskjellige medlemslands utenrikspolitikk at de første konkrete framstøt bør finne sted for å gjøre det åpenbart for alle at Europa har et politisk kall. Ministrene er overbevist om at framskritt i denne retning vil være egnet til å fremme fellesskapenes utvikling og til å bevirke at europeerne blir seg sitt felles ansvar mer bevisst.

Annen del.

Ministrene foreslår:

Idet de ønsker å fremme politisk samling, beslutter regjeringene å samarbeide på det utenrikspolitiske område.

I. Målsettinger.

Målsettingene for dette samarbeid er som følger:

- ved regelmessig informasjon og konsultasjon å sikre en bedre gjensidig forståelse angående de store problemer i internasjonal politikk,
- å styrke den gjensidige solidaritet ved å støtte bestrebelsene for å harmonisere synspunktene, bringe overensstemmelse i holdningene en inntar, og hvis mulig og ønskelig, å fremme felles handling.

II. Ministermøter.

1. Utenriksministrene skal møtes i det minste hvert halvår etter initiativ fra fungerende president.

- Hvis utenriksministrene mener at forholdene er så alvorlige eller sakene som skal behandles så viktige at det er berettiget, kan en konferanse mellom stats- og regjeringssjefene sammenkalles istedet.
- I tilfelle av en alvorlig krise eller når særlig pressende spørsmål foreligger, vil det

bli sammenkalt til ekstraordinære konsultasjoner mellom regjeringene. Den fungerende president setter seg da i forbindelse med sine kolleger for å fastlegge beste måte å gjennomføre konsultasjonene på.

2. Møtene ledes av utenriksministeren i den stat som innehar presidentstillingen i de europeiske fellesskaps råd.

3. Ministermøtene forberedes av en komité bestående av ekspedisjonssjefene for de politiske avdelinger.

III. Den politiske komité.

1. En komité sammensatt av ekspedisjonssjefene for de politiske avdelinger møtes minst fire ganger om året for å forberede ministermøtene og utføre de oppgaver den måtte bli pålagt av ministrene.

Dessuten kan fungerende president rent unntaksvis og etter samråd med sine kolleger sammenkalle komitéen, enten på eget initiativ eller når ett av medlemmene ber om det.

2. For presidentstillingen i komitéen gjelder de samme regler som for presidentstillingen i ministermøtene.

3. Komitéen kan opprette arbeidsgrupper for særskilte oppgaver.

Den kan gi en ekspertgruppe i oppdrag å samle materiale i samband med et bestemt problem og å legge fram de ulike handlingsopsjoner.

4. Alle andre former for konsultasjon kan komme i betraktning, dersom det er behov for det.

IV. Emner for konsultasjoner.

Regjeringene rådfører seg med hverandre om alle viktige utenrikspolitiske spørsmål.

Medlemsstatene kan foreslå politisk konsultasjon om alle spørsmål de måtte ønske.

V. De europeiske fellesskaps kommisjon.

Dersom ministrenes arbeid skulle innvirke på de europeiske fellesskaps virksomhet, vil kommisjonen bli bedt om å gi uttrykk for sitt syn.

VI. Den europeiske parlamentariske forsamling.

Det er nødvendig at opinionen og dens representanter er med i virkeliggjøringen av politisk samling, for å gjøre den demokratisk.

Hvert halvår skal ministrene

og medlemmene av den politiske kommisjon i den europeiske parlamentariske forsamling møtes til et kollokvium for å drøfte de spørsmål som er gjenstand for konsultasjoner innen rammen av samarbeidet på det utenrikspolitiske felt. Dette kollokvium skal ha en uformell karakter for å gi parlamentarikerne og ministrene anledning til fritt å gi uttrykk for sine meninger.

VII. Alminnelige bestemmelser.

1. Møtene skal vanligvis holdes i det land som innehar presidentstillingen.

2. Vertslandet treffer de nødvendige tiltak for å skaffe sekretariatet og sørge for det praktiske arrangement av møtene.

3. Hver stat skal innen sin utenriktstjeneste peke ut en tjenestemann som skal ivareta forbindelsen med sine tilsvarende kolleger i de andre stater.

Tredje del.

1. For å sikre kontinuiteten i det arbeid som er tatt opp, tar ministrene sikte på å fortsette undersøkelsene når det gjelder den beste måte å fremme politisk samling på, og akter å legge fram en rapport nr. 2.

2. Disse undersøkelser skal også omfatte forbedring av samarbeidet på det utenrikspolitiske felt og en skal dessuten forsøke å finne fram til nye områder hvor det eventuelt kan gjøres framskritt. I undersøkelsene skal det tas hensyn til det arbeid som eventuelt blir utført innen rammen av de europeiske fellesskap med sikte på å styrke disses struktur og således sette dem istand til om nødvendig å møte på en tilfredsstillende måte økingen i og utvidelsen av oppgavene de stilles overfor.

3. Ministrene gir derfor den politiske komité i oppdrag å organisere arbeidet slik at den kan utføre denne oppgaven og å legge fram rapport herom på hvert av de halvårlige ministermøter.

4. Rådets fungerende president skal hvert år for den europeiske parlamentariske forsamling gjøre rede for utviklingen i arbeidet på dette felt.

5. Uten på forhånd å ta standpunkt til spørsmålet om en interimrapport som de eventuelt måtte finne hensiktsmessig å legge fram, dersom undersøkelsenes gang tillater det, vil utenriksministrene legge fram sin annen oversiktsrapport senest to år etter iværksettningen av de utenrikspolitiske konsultasjoner.

Denne rapport bør inneholde en vurdering av de resultater som er oppnådd ved konsultasjonene.

Fjerde del.

Forslag om søkerlandenes tilknytning til det arbeid som er omtalt i annen og tredje del av denne rapport.

1. Ministrene understreker sammenhengen mellom det å tilhøre de europeiske fellesskap og det å delta i arbeidet for å gjøre framskritt når det gjelder politisk samling.

2. Da søkerlandene må konsulteres om de målsettinger og de framgangsmåter som er beskrevet i denne rapport, og ettersom søkerlandene må slutte seg til disse når de er blitt medlemmer av de europeiske fellesskap, er det nødvendig å holde disse landene underrettet om utviklingen av arbeidet til de seks.

3. Det er med disse målsettinger for øye at en foreslår følgende framgangsmåter for å sikre at søkerlandene holdes underrettet:

a) Ministermøter.

Ved hvert av de halvårlige møter fastsetter ministrene datoen for neste møte.

De bestemmer samtidig en dato som skal foreslås for et ministermøte mellom de ti. Denne bør fastsettes til et tidspunkt så nær møtet mellom de seks som mulig og vanligvis etter dette, under hensyntaken til de anledninger til å møtes de ti ministre eller noen av dem da aft har.

Etter ministermøtet mellom de seks skal fungerende president meddele søkerlandene de spørsmål ministrene foreslår fort opp på dagsordenen for ministermøtet mellom de ti og gi dem alle andre opplysninger som antas i å kunne gjøre meningsutvekslingen mellom de ti så utbytterik som mulig.

Tatt i betraktning at en viss fleksibilitet må prege denne informasjon og disse meningsutvekslingene, er det en forutsetning at begge blir utdypet når avtalene om søkerlandenes tilslutning til de europeiske fellesskap er undertegnet.

b) Møter i den politiske komité.

Den politiske komité gir søkerlandene de informasjonen som antas å være av interesse for dem. Informasjonene blir meddelt av fungerende president, som også mottar søkerlandenes eventuelle reaksjoner. Presidenten gjør rede for disse overfor den politiske komité.